

měru...«, ježto, co se tkne otázky řízení, rozhoduje usnesení soudu prohlášené nebo vydané za řízení, než bylo začato s projednáváním merrita věci (čl. IX, odst. 3 a 5, zák. č. 161/1936 Sb. z. a n.), a nikoli názor soudu projevený teprve v rozsudku. Právem měl tudíž odvolací soud za to, že v souzené věci platí konečná odvolací lhůta čtrnáctidenní, stanovená v § 464 c. ř. s. a nikoli odvolací lhůta patnáctidenní, stanovená § 29 zák. č. 131/1931 Sb. z. a n. Žalobce nemohl by ani uplatňovati, že se přizpůsobil formě, v níž bylo vydáno rozhodnutí prvního soudu (srv. plen. rozh. č. 1309 Sb. n. s.), a že mohl tudíž odvolání podati ve lhůtě patnáctidenní, neboť jak vyloženo, nerozhoduje v sporné otázce rozsudek, nýbrž prohlášení (usnesení) soudu první stolice za řízení jím provedeného, a k takovému prohlášení (usnesení) soudu první stolice v souzené věci ani nedošlo. Mylně se žalobce dovolává rozhodnutí č. 15.217 Sb. n. s., přezíraje, že toto rozhodnutí se týkalo věci projednávané podle zákona č. 251/1934 Sb. z. a n., kdežto na nynější spor jest užití ustanovení zák. č. 161/1936 Sb. z. a n.

Čís. 15837.

Zmatečnost rozsudku vydaného proti pozůstalosti podle žaloby podané na pozůstalost po jejím pravoplatném odevzdání dědicům.

(Rozh. ze dne 18. února 1937, Rv II 360/35.)

Stejně: Sb. n. s. č. 4076, 9282, 12665.

Žalující podala na pozůstalost po Ludvíku K-ovi žalobu v době, kdy již byla pozůstalost dědicům pravoplatně odevzdána. Nižší soudy uznaly podle žaloby.

Nejvyšší soud žalobu odmítl.

Důvody:

Podle pozůstalostního spisu byla pozůstalost po Ludvíku K., zemřelém 5. října 1930, k níž se 27. listopadu 1930 jako dědicové ze zákona bezvýmínečně přihlásili synové zůstavitelovi Ludvík a Leonard K. a vdova po zůstaviteli Berta K., usnesením ze dne 3. května 1931 odevzdána přihlášeným dědicům, odevzdací listina pak doručena 7. května 1931 jejich vykázanému zmocněnci Dr. Františku P. Poněvadž proti ní nebyl podán rekurs, nabyla dne 21. května 1931 právní moci (§ 11 nesp. pat.), a tím jim byla pozůstalost pravoplatně odevzdána. Až do té doby byla tu pozůstalost po Ludvíku K. jako soubor práv a závazků bez pána, kterého úmrtím ztratila, tato neujatá pozůstalost byla samostatným právním podmětem, který byl zastupován všemi přihlášenými dědici (§§ 550, 807, 812, 821 obč. zák.). Změna nastala pravoplatným odevzdáním pozůstalosti, kterým přestala existovati jako právní podmět a nastalo slou-

čení majetku zůstavitelova s majetkem dědiců. Podle toho, co bylo uvedeno, pozůstalost po Ludvíku K. v době podání žaloby již neexistovala, sporné řízení bylo provedeno proti osobě neexistující a jest proto zmatečné podle § 6 c. ř. s. K tomuto zmatku jest hleděti z úřední povinnosti v každém období řízení a nelze jej již napravit. Bylo proto vysloviti zmatečnost celého řízení a žalobu odmítnouti.

Čís. 15838.

Kupitel může namítnouti proti žalobě na vrácení strojů prodaných mu na splátky s výhradou práva vlastnického do úplného zaplacení, že mu vznikla proti prodávateli vzájemná pohledávka (co do výše stejná neb vyšší) na náhradu škody, způsobené opožděným dodáním a postavením strojů, a že tím zanikl nárok prodávatelův na zaplacení kupní ceny a tím i nárok na vrácení strojů.

(Rozh. ze dne 18. února 1937, Rv II 416/35.)

Proti žalobě na vrácení strojů prodaných žalovaným s výhradou práva vlastnického namítli žalovaní mimo jiné započtením pohledávku na náhradu škody vzniklé již opožděným dodáním a postavením objednaných strojů, převyšující značně kupní cenu strojů, takže započtením zanikl nárok žalobkynin na zaplacení kupní ceny strojů a tím i nárok na jejich vrácení. Prv ý s o u d uznal podle žaloby, maje za to, že započtením namítaná pohledávka se nehodí k započtení. O d v o l a c i s o u d žalobu zamítl.

N e j v y š š í s o u d uložil prvému soudu nové jednání a rozhodnutí z důvodů, o něž zde nejde, a v rozhodnutí uvedl v

d ů v o d e c h :

Výhrada vlastnictví až do zaplacení kupní ceny znamená, že vlastnictví k prodaným předmětům přejde na kupitele pod odkládací podmínkou řádného a včasného zaplacení kupní ceny a že prodávatel, nebude-li tato podmínka splněna, má na vůli požadovati věc od kupitele zpět. Uplatňování výhrady vlastnictví předpokládá tedy zpravidla, že kupitel včas a řádně tuto podmínku nesplnil. Žalovaní namítli před soudem první stolice, že jim opožděným dodáním a postavením sporných strojů vzešla škoda ve výši 70.000 Kč, poněvadž nemohli provéstí vánoční objednávky, a další škoda ve výši 30.000 Kč, poněvadž jim byl proto vypověděn poskytovaný úvěr, takže vyplývá ještě pohledávka ve prospěch žalovaných. Procesní soud sice správně odmítl zabývati se otázkou, zdali tento nárok na náhradu škody je po právu jako vzájemná pohledávka, pokud byla započtením namítána, ježto jeho kompensace s nárokem na vydání věci byla vyloučena (§ 1440 obč. zák.). Tím však nebyl soud zproštěn povinnosti zkoumati, zdali vznikem a uplatněním vzájemné pohledávky nezanikl žalobkynin nárok na zaplacení kupní